

-162-

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

41

Förutsäga hurudan grödan skulle bli.

På de gamle husen, som hade halmtak, blev det långa istappar om vintrarna. På de tak, som man har nu, blir det just inga. På istapparna tog man märke, hurdan skörden skulle bli. Ju längre istapparna va, ju likare gröe blev det.

Hur man räknar ut genvädret.

En kan räkna ut, hurudant väder det ska bli på våren och sommaren, om en tar tecken på, när det grunnar/ bottenfryser/ i bäckarna, och lägger märke till, hurudant vädret är efteråt. Om det t.ex. grunnar den 28 november, antecknar en i almanackan, hurudant väder det är under de följande dagarna. Vidare tar man reda på hur många dagar den 28 nov. är efter närmaste ^{föregående} ny, full- eller halvmåne. Låt oss antaga, att det är fyra dagar efter fullmåne. Sedan går man fram sex månader, alltså till maj, och räknar fyra dagar efter fullmänen i maj. Från den dagen ska vädret gena, så den dagen /den kan falla i början på juni, om fullmänen är de sista dagarna i maj/ ska det vara likadant väder, som det var den 28 nov., och sedan framåt, och kan veta det har man antecknat i almanackan.

- 164 -

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

Tro och sed knuten till djur.

Sprang en katt över vägen, fick man tur.

Det var inte bra, att ekorrar visade sig framme vid gården på våren. Det betydde otur, eldsvåda, dödsfall eller dylikt. På hösten fick man inte lägga så stor vikt vid saken, för då bruka de springa här framme och plocka nötabocka, nötter, och då behöver det inte betyda något.

-168-
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Om skatornas bobyggande.

Vet I, när skatorna börja bygga bo? Jo, de börja juldagen. Jag hade väl hört det där pratet, men jag tänkte: "Dä ä väl lögn." Men så en juladag, när jag stod här ute på gården, fick jag se ett par skator komma flygandes. Då tänkte jag:

"Nu ska jag väl se efter, om det ligger något i det där pratet." Och verkligen börja inte de släpa ihop kvistar, så när de slutade, var det väl en rishög, så stor som min knytnäve. Men sen slutade de och hörde opp en tid. De lägger bara grunden juldagen.

I Götabo var det ett skatbo, som blåste ner, och skatorna

höll en sån sorgesång över sitt förstörda hem, sa Elias, bonden.

Sen reste de bort, men efter några dagar kom de tillbaka och hade en hel svärm med skator med sej, och de hjälptes åt och byggde upp boet på en dag.

"Nu skarvar du väl?" sa jag, när Elias talade om det.

"Nej, varför skulle jag det göra? Det är dagens sanning,"

sa han.

Man ska inte riva ner skatebo, för då får man otur med fåren.

- 167 -

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

912
6

Lyfttesten.

Jo, jag har nog nappat i lytttestenar jag också i mina dar. De hade en här oppe i gärdet, och där brukade ungdomen samlas och lytta. Någon särskild betydelse? Nej, inte annat än att det skulle visa, att den som rådde med att lyfta en lytttesten, var en stark karl och fullt utbildad. Man lyfte inte på bestämda tider, utan det var, när det passade sej och några ungdomar var samlade. Det brukades som förnöjelse och tidsfördriv.

Lyfttesten.

Kulblix?

En gång, när vi höll på att ta in hö på Hästhult, såg jag ett underligt fenomen. Vi hade en tre, fyra lass kvar att köra in, och bonden ville gärna ha in dem, så han tyckte, att vi gärna kunde arbeta litet längre den kvällen. Grebborna blev lite långa i näsan, men det var inget att göra. Just som vi hade fått in sista lasset och skilt oss från arbetet, kom en eldkula farandes genom luften. Det var sent, så det hade skumnat på bra, men nu blev det så ljust så ljust, så en kunde se träden på långt avstånd. Fruntimren blev alldeles toseta, för de trodde att domen var kommen. Men skådespelet var snart slut. Eldkulan slog ner östanom sjön, och sen var det skumt igen.

- 169 - 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hia

8

Tyda.

Träffade man på en tvillingpära, när en tog opp päer
eller dubbla ax, när man skar säd, blev det tvillingar i lagärn
eller inne i stugan.

-170 - 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

9

Uppteckningen rör Åtgärder vid ett barns födelse.

Första gången barnet badades skulle det va stål i vattnet. Det var de gamle så noga med, så bevaras väl! Och inte fick badvattnet slås ut under bar himmel, utan det slog man ut i skureluckan inne i rummet. Det har jag själv sett.

Barnets tvätt fick ej hängas under bar himmel, för då kunde trollen få makt med det, och inte fick ljuset slöckas så länge barnet var okristnat, för då kunde trollen komma och byta bort det mot en av sina egna ungar.

I Boalt var det ett fruntimmer, som passade en nyfödd byting som ännu inte var döpt. Hur det var, så råka- de hon somna till på natten och ljuset slocknade. Hon vaknade

vid att dörren öppnades så sakta och en trollkvinna kom in med sin unge på armen. Men kvinnan hann då få fatt i sin, innan trollet hade ta't en.

10

"Nä du, gack du din väg med din unge, jag behåller min," sa hon. Det fanns ett berg vid Boalt som de kallade Jättaberget, så troligen var det väl någon därifrån.

Ja, jättar finns här ännu, men de kallas resar nu. I södra Europa finns. Det är mänsker, som är ovanligt högväxta.

"Mista hättan"

Kom man in på ett ställe, där de hade fått barn nyss, snappade de ifrån en mössan, och var det nå't med en, så skulle man lösa den med en slant, som barnet skulle ha. Jag kom in på ett ställe här nere och visste inte, att de hade fått smått i huset. Ett av fruntimmerna nappade åt sej min mössa.

"Nu mister du hättan," sa hon.

"Jaså," sa jag, "då förstår jag vad som har hänt," och tog åt pengapungen till.

"Ånej, bevaras, jag bara skämtade," sa hon.

"Ja, det förstår jag väl, men jag ska lösa min hätta," sa jag, och gav henne en slant till barnet.

- 173 - 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

H:a

12

Uppteckningen rör Vad man hade att iakttaga när barnet döptes, hur man valde faddrar o.s.v.

När barnet skulle döpas, gällde det för gudmodern att vara ordningsam och rask, för sådan som hon var, sådant blev barnet. Hon skulle röra vid allt/möjligt, för att barnet skulle få god hand med det, men hon fick ej röra vid ugnskvasten och rakan. Var det en pajk, skulle hon röra vid snickareverktyg, för att han skulle bli duktig i att snickra, och så skulle hon krypa oppför en stege, för att han skulle kunna klättra bra. Var det en flicka, skulle hon röra vid vävstolen, spinnerocken och sådant, som fruntimmer syssla med. Det har jag hört talas om, men jag har inte sett det.

Farmor höll många ungar till dopet, och hon sprang

Skriv endast på denna sida!

som en hjort, för att barnet skulle bli lätt på foten. Men med Manda härinne misslyckades det då, för hon är stor och tung.

Gudmorn skulle ha pengar i skorna och barnet i dopdräkten för att få gott om pengar i livet.

Hon skulle läsa högt i psalmeboka och biblen, för att barnet skulle få lätt för att läsa.

Hon skulle hålla sej ren och snygg, för att barnet skulle bli likadant.

Hon skulle läsa efter tyst, vad prästen sa, för att barnet skulle få ett bra kom ihåg, och mycket annat, som en inte kommer ihåg.

Det var en käring härifrån som höll ett barn i Annerstad. "Vad ska barnet heta?" frågade prästen. Men käringen hörde illa, så hon tyckte väl att han sa: "Vems barn är detta?"

och svarade:

14

"Ja, gudbevars, dä ä hemmagjort."

"Vad ska barnet heta?" frågade prästen en gång till.

"Ja, gudbevars, dä ä bror min Gudmunds," sa käringen.

Skulle det vara riktigt bra, skulle gudmodern klä opp barnet från topp till tå, men annars skänkte hon linntyg och så lånades dopmantel.

När man utsåg gudmor, hade hans släkt företräde, så att först kom hans mor och sedan hennes mor, så hans syster och så hennes syster efter ålder o.s.v.

- 176 - 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

L:a 15

Om rödhåriga personer trodde man, att de var
tillkomna i soluppgången. Ja, så trodde man, att de var arga av
sej. "Han är arg som en rödhårig," var ett talesätt.

Rödhåriga.

-177-
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Sm Upptecknat av: _____
Härad: _____ Adress: _____
Socken: Örnäs Berättat av _____
Uppteckningsår: _____ Född år _____ i _____

1612

16

Uppteckningen rör Ta reda på sin tillkommande.

Ville man se sin blivande fästemo, skulle man passa på julaftonen. På hela dagen fick man inte tala och inte se eller röra vid eld. På kvällen skulle man sen gå in och sätta sej ensam på sitt rum. Där skulle det va ostädat och på bordet skulle stå ett glas med vatten och ett med brännvin. Där skulle man så få besök av sin blivade hustru. Städade hon i rummet och drack ur vattenglasen, blev det en ordningssam och präktig hustru, men brydde hon sej inte om bråten och tömde brännvinsglaset blev hon slarvig och slösaktig.

"Ja, min morfar och hans bror prövade det en gång,"

säjer sagesmannens hustru. De fick besök av var sitt fruntimmer.

17

Den som kom till morfars bror klev över bråten och drack ur bränn-
vinet, och hans hustru var då så smutsaktig, som står till. Men
morfars fästemo stüdade opp ordentligt och drack vatten, och mormor
var också en av de bästa. Hon hade skinn på näsan men var en riktig
ordningsmänniska.

- 179 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

A:2

18

Prov för friare.

Det var en gång en bonde, som hade en dotter, som var både rik och fin. Så en dag kom det en bonnadräng och friade.

"Du ska få min dotter," sa bonden, "om du kan hugga opp ett yxaskft, så att det blir rakt och fint utan att du lägger ögat intill det och tittar."

Jo, det var drängen med på. Han började hugga, så flisorna rök, och bonden och dottern och några andra flickor stod runt omkring och tittade på. När det var gået en stund, tog drängen och pekade med skaftet på en av flickorna:

"Jag undrar om jag ska ha den?" sa han, och i detsamma

passade han på att kika utåt skaftet. Och så högg han ett par tag.

"Eller jag ska ha den?" sa han och pekade på en annan, och i detsamma kikade han igen.

"Men jag tror jag ska ha den," sa han och pekade på dottern och kikade, och sen hade han sett så mycket han behövde för att göra ett rakt skaft. Och han fick då Bonnadottern. Det var far-mor som berättade den historien.

- 181 -
ACC. NR. 3856

Landskap: Småland Upptecknat av: M. Larsson
Härad: - Rönneby Adress:
Socken: Örnäs Berättat av: E. J. Phasman
Uppteckningsår: 1932 Född år 1860 i Örnäs

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20

Uppteckningen rör En friarehistoria.

Farmor berättade också en annan friarehistoria. Det var en riker dräng, som skulle ut och fria. Så kom han till ett ställe, där dottern stod och bykte.

"Vad gör du emellanåt medan du byker?" frågade drängen.

"Jag spinner en halva ull och en ten tågegarn," sa grebban, för hon ville väl visa sej duktig.

"Dej vill jag inte ha," sa drängen och red vidare.

Så kom han till ett annat ställe, där det stod en flicka och bykte.

"Vad gör du emellanåt medan du byker?" frågade drängen.

"Jag sticker en halver strumpesock," sa flickan.

Dej vill jag inte ha," sa drängen och red vidare.

Skriv endast på denna sida!

Så kom han till ett tredje ställe, där det stod en flicka och
bykte.

"Vad gör du emellanåt medan du byker?" frågade drängen.

"Jag gör ingenting annat än öser te å på så mycket jag hinner,"
svarte grebban.

"Dej vill jag ha," sa drängen, för kan veta då var han säker
på, att han skulle få sina kläder rena.

- 183 -
ACC. NR. 3856

Landskap: Småland Upptecknat av: O. Larsson
Härad: Lannierbo Adress: _____
Socken: Oderjör Berättat av A. Johanson
Uppteckningsår: 1932 Född år 1860 i Oderjör

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

H. 22

Uppteckningen rör Liket, som födde tvillingar i graven och kom tillbaka, för att hämta mer barnkläder.

Farmors bror hette Olaus, och han gifte sej ute på Granshult med ett fruntimmer som hette Johanna. Hon hade en bror, som hette Sven-Petter, och han flytta till Halmstad och bosatte sej tätt vid kyrkan. Hans hustru dog, och eftersom hon var med barn men ej hann föda, gav de henne en omgång barnkläder med sej i kistan. Hon blev begravnen, men strax efteråt kom hon igen och stod vid hans säng på natten. Han blev så förskräckt, så han vågade inte fråga, vad hon ville. Men på dagen gick han till prästen och frågade, om han visste, vad han skulle göra.

"Nej, det vet jag inte," sa prästen. "Hon var ju med

Skriv endast på denna sida!

barn?"

"Ja, det var hon, "sa Sven-Petter," men vi gav henne barnkläder med i kistan."

"Rusten till en omgång barnkläder till," sa prästen, "och gräven ner dem i hennes grav, får du se, om inte det hjälper."

Han gjorde så, och sen hörde han aldrig å henne. Då hade hon fått tvillingar och kommit för att hämta kläder till det andra barnet. Och detta är sanning, för Johanna berättade, hur det hade gått för Sven Petter. Jag blev så mörkrädd när jag fick höra historien, så jag tordes bara inte gå ut och pissa, sen det blett mörkt.

-185-
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

H: 24

Uppteckningen rör Varsel.

Dödsvarsel.

På alla gårdar finns det vård eller varsel.

Det finns på denna gården. Far var lite snickarevuren, så han brukte göra likkistor, och nästan var gång, innan de kom och beställde och innan någon var död, hörde vi det säga och hamra. Jag minns särskilt en gång. Far hade flyttat opp hyvelbänken på yttervinden, och vi stod i rummet under och mol päer eller pota- ter di säger nu. När vi så hade malet en stund, tog vi igen oss. Min minste bror, Aron, skulle böka på päer, och han var inte stör- re än att han stod på locket. Efter en stund kliver han opp och tar fast i en haspel, som hängde i taket - Man mol inte med vev på den tiden, utan två stod vid var sin ände och drog fram och tillbaka. Just när vi skulle börja, hörde vi att det savade

Skriv endast på denna sida!

/sågade/ oppe på yttervinden. Det hördes så väl: Mitsch,yitsch, och så föll brädan ner i golvet. Så vänder det brädan om och savar å andra ändan. Sen tar det en bräda till och savar å den på samma sätt. Sen hänger det savet på en spik på väggen, ställer ena brädan utmed väggen och skruvar fast den andra i hyvelbänken. Allt detta hörde vi så tydligt, och jag minns, att skruven i hyvelbänken skrek. Men sen kunde vi inte va stilla längre .

"Nu har Andreas gått opp på vinden för att skrämma oss," sa far. Vi gingen däropp, men där fanns inte en människa, och där var inte ett smul rört.

Så gick det några dar, och sen døde en gubbe, som hette Anders. Far gjorde likkistan, och då hörde vi återigen precis samma ljud, som förra gången, men nu var det verkligt.

- 187 - 3856

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Detta är en verkelig sanning, och jag kan till och med säja vilket
år det skedde. Det var 1884. Ja det skedde många andra gånger, men
den gången kommer jag särskilt väl ihåg.

26

Dödsvarsel.

En kväll när vi satt inne i stugan, hörde vi att det kom en skjuts, som stannade utanför vårt och började lassa av bräder.

"Vem är det, som är ute och kör så sent?" sa Maria och gick och öppnade dörren. Nej tack, där var ingen, inte så mycket som en katt. Men det dröjde inte mer än ett par dar, så kom de med bräder och ville att vi skulle göra en likkista.

Det är något märkvärdigt med den där värden. En hör men ser ingenting och vad det är, kan jag inte utforska.

- 189 -

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hj 28

Dödsvarsel.

Julen 1867 minns jag tydligt hur vi hörde ett dödsvarsel. Vi satt alla här inne i stugan på julakvällen, då vi plötsligt fick höra, hur det körde förbi en rad vagnar utanför och hörde folk prata. När vi gick ut och tittade, syntes ingenting, men när vi kom fram till fruedan, var det en som välte över sej härnere, och likföljet passerade här förbi ~~pa~~ alldeles som vi hade hört det.

-190-
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hj 29

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Dödsvarsel.

När folk skockar sej på kyrkvägen, blir det snart likfärd, det har jag gett akt på så många gånger och det slår in.

"Ja, nu dröjer det inte länge förrän det blir lik, för i dag skockade sej kyrkfolket på vägen," kunde man säga, när man kom från kyrkan, och det slog in. De säger att tre lik gärna följas åt, så blir det ett dödsfall efter en längre tids uppehåll, så blir det snart två till.

När hundar tjuoter framme vid gården, blir det dödsfall och likaså om ormarna komma fram till husen, men det är inte så säkert. Det kan betyda sjukdom också.

- 19/-
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Mistor i sädesåkern varslade dödsfall.

Det var inte bra att så, så att säden blev för tät i sömmarna på fjärjarna och så att det blev mistor, bara fläckar, i mitten, för det varslade om dödsfall. Och det är ingen historia, utan det har faktiskt inträffat. Jag minns bara så sent som 1910. Det året var det sista, som riksdagsmannen i Hult sådde, och han hade flerfaldiga mistor i säden.

"Besynnerligt va Johan har sätt sin säd ojäm i år,"
sa folk. "Det se^u inte mycket roligt ut,"

Och han döe också innan året var gået.

Final. C. Larsson. - 192 - 3856
Adenys M. Larsson
1932.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26:31

Skicka med liket saker i graven.

När någon dog, kunde det hända, att han begärde att få vissa saker med sej i graven, och då var det bäst att lyda, annars kunde han komma tillbaka och spöka. Än i dag kan man ju hitta flaskor med brännvin och dylikt, när man gräver om gamla kyrkogårdar. Var det en kvinna som var med barn, men hon dog innan hon fött barnet, var det sed att lägga en omgång barnkläder i kistan. Annars fick hon ingen ro.

Släppa kreatur vid likfärd, för att liket ej skulle ta otur på djuren i lagårn.

När ett lik kördes bort brukade man släppa ett av kreaturen löst, för att liket ej skulle ta otur på djuren i lagårn. Det var en käring som var död här i byn, och när de körde iväg med henne, fick jag se, att den vänstre oxen gick lös på gården.

"Varför har de släppt ut oxen?" frågade jag Linus.

Då förklarade han sammanhanget för mej. När det sen var gået en stund, släppte de hemmavarande in oxen.

-194- 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Li 33

Uppteckningen rör Förplägnad vid begravning.

Det första kalas, som jag kan minnas jag var med på, var en begravning. Det var på 1868. Jag tänker, att det var ungefär lika med maten då, som det har varit sedan på kalas. På morron är det vanligtvis smör och bröd, brännvin, ölost och kanske sötost och pannkak. Sen på middagen har man bröd och smör, ärtevälling, kokt fläsk, viter gröt, pannekaka och brännvin, en sup till varje rätt. Fisk var ju också bra, om de hade. Brödsriver låg det skurna vid varje plats.

Det var en gubbe från Hulte, en riker bate, som skulle sköra för fläsket. Vi satt vid vinkelbord. Och han skör och flisade av fläsket och skickade ikring bitarna. Emellanåt

~~höggs~~
han för sig en bit själv också. Men så tröt det till sist på
ännen, så där fick de inget fläsk.

"Hö, hö", sa gubben, "jag trodde det skulle räcka."

När vi sen skulle äta mjölk och gröt, så var det inga
tallrikar som nu inte. Mjölken var i ett fat och gröten i ett
annat, och så fick man ta för sig efter behag och allteftersom
man va snål te'at. En del tog gröt och mjölk på en gång. En
del tog det var för sig. Så var det en gubbe, som hette Anders,
som drog till sig grötfatet från de andre. Men då villé Nissa
käring va med också, så hon drog till sig fatet:

"Å, vi villen ha med."

Men då drog Anders tebaks fatet. Då så to' far min
ske och tog en ske gröt ur fatet å gav me, när det rök förbi.
Det var allt vad jag fick. Ja, jag glömmet det då aldrig!

Malin
Sven
Olaus
Mrt. 1932

~~11/11/1932~~

3856

Mrt. Olaus
-- A. Olaus
Ber. Mrt. Olaus
föd 1860 i Olaus

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

L. 35

Värp eller oppkastade rishögar har det funnits på ett par tre ställen i Odensjö, som jag har vetat om. Om någon dog en bråd död ute, brukade alla, som gick förbi den platsen offra en gren eller kvist som minne. Ett värp låg det vid vägen i närheten av Skogshyddan. Där var det en, som kommit under ett lass, som vält. Ett annat värp låg vid vägaskälet där vägen tar av till Ståhle. Där hade en gumma blivit ihjälstängad av en tjur. Så var sagan emellertid. Stället fick namnet Värpaleet. Sist jag gick därförbi, låg där en stor rishög, men det är nu många år sen.

"Värp."

- 197 - 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Sip
36

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Självspilling.

För väl 50 år sen, var det en här nere i Odensjö, som gick åt sjön, och han fick inte begravas som vanligt folk. Inte fick han bäras genom stora porten, utan han togs över muren i det väst-södra hörnet och inte fick klockorna gå. Innan han begravdes låg han i socknastugan. En kväll var det en dräng, som hade varit oppe i Önne. Han trodde, att den döde låg i Ringagårn, så när han kom dit, steg han av lasset och vågade knappt köra förbi, så rädd var han för den döde. Men när han kom till socknastuan, var han inte rädd. Där visslade han en vals och var så nyter. Så en kan förstå, vad inbillningen gör.

- 198
ACC. NR. 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

71b 37
71d

Uppteckningen rör Farmors mor noga med, att det ej spanns
på torsdagarna.

Farmors förfäder hade alltid varit noga med, att
det inte spanns på torsdagarna. Den här gården har varit i
släktens ägor sedan århundraden tillbaka. Den äldste, som jag
vet om, hette Sven Katt och levde på 1600-talet. Hans namn stod
på ett gammalt pergamentsköpebrev. Farmors mor spann aldrig en
torsdag. Gjorde de det, gick rocken runt hela natten. Det var
någon sorts varelsor, som bodde i murröret och kallades pyss-
lingar, och vid sina tider kom de fram och härjade vilt med
husfolket. Endast den som hade dom, kunde stämna ner dom.

-199-
ACC. NR.

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVLandskap: Småland Upptecknat av: J. SwanderHärad: Smålands Adress: _____Socken: Örnäs Berättat av M. JohanssonUppteckningsår: 1939 Född år 1860 i Örnäs

J: 38

Uppteckningen rör Påkseder.

Dymmelen eller dymmelveckan gick in på onsdagen kl. 12. Då skulle det ritas kors över varenda dörr, både i boningshus och uthus. Det var de gamle alltid noga med, det har jag själv sett flerfaldiga gånger. De ritade med rödkrita vanligen, men vad nytta det gjorde vet jag inte. På de sista 50 åren har det sällan eller aldrig förekommit.

Och inte fick man köra eller spinna. Allt som gick runt var förbjudet, och gjorde man däremot, gick det illa. De som tog ut och körde den veckan körde vanligtvis sönder, åtminstone trodde man det. Garnet skulle helst vara färdigspunnet till påsk.

Under dymmelen skulle man inte bära ut askan, men vad det hade för betydelse, minns jag inte.

Påskadagsmorgon dansar solen i glädje över Frälsarens uppståndelse. Det har jag själv sett flerfaldiga gånger, så det är verkligen sant.

ACC. NR.

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland Upptecknat av: J. Lander
Härad: Smålands Adress: _____
Socken: Olandsjö Berättat av: H. Lander
Uppteckningsår: 1902 Född år 1860 i Olandsjö

7.40

Uppteckningen rör Skräddaren, som for till Blåkulla och märkte påskakäringarna.

Det var en skräddare, som skulle av och sy på ett ställe, där käringen hade skyll för att va påskakäring. Han ställde det så, att han kom dit dagarna före påsk och sen vakade han på henne. Skärtorsdags morgon såg han genom en springa i taket hur käringen klädde av sej alldeles naken, bröt opp en tilja i golvet och tog fram ett smörjehorn, som hon smorde sej med. Sen steg hon gränsle över ugnsrakan och så sa hon:

"Så ut å så å och över all skautoppar!"

Och sen flör hon i väg. Då steg skräddaren ner och letade fram smörjehornet, för det hade hon stoppat tillbaka på sin plats under golvet. Sen smörjde han sej på samma sätt, som han

sett käringen göra och så sa han:

~~262~~ 3856

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

41

"Så ut å så å och så genom alla skautoppar!"

Men se det skulle han inte ha sagt, för han höll på att bli alldeles oppsleten, innan han kom fram till mötesplatsen.

Där hade alla käringerna värjor, som de högg varandra med under det de skrek: "Sår i dag och halt i mor'n!" så läktes såret till följande dag. Skräddaren fick också en värja och högg alldeles vilt, men han skrek:

"Sår i dag och sår alla dagar!" När han sen kom hem, kände han igen alla käringar, som hade varit i Blåkulla, för de hade stora sår efter skräddaren värja.

Den historien berättade far.

- ~~283~~ 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

42

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör När Anders Jönsson och Anders på Läppen
skulle skjuta påskakäringar.

Skärtorsdag for käringarna iväg till Blå-
kulla, där den lede stämt möte med dom, och påskalördag
kom de tillbaka. Då var det sed att gå ut och skjuta påska-
käringer och den seden hänger väl i än. Farmors far var
med en gång vid Storegårn i Lidhult. Husen där ligger på
en knöl, och vägen, som leder dit opp kallas för Sticke-
lien. I den lien stod de och sköt, farmors far och Anders
Jönsson och en de kallade Anders på Läppen, en snöl och
slabbemåns.

"Nu," lägger Anders på Läppen till, "ska vi ta mej
tusan ta och skjuta påskakäringar, för vi ha en där nere

Skriv endast på denna sida!

~~264~~
3856

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

43

och hon reser noranför skogen."

Ja, de sköt, men käringen hanⁿ/svara och skjuta tebaks,
så de stöp allihop. "Men jag stod överst," sa farmors far, "så
jag fridde mej."

Så berättade de det, och närapå de trodde det var sanning.

- 205 -
ACC. NR. 3856

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *Anders*
Härad: *Åmneby* Adress: *Åmneby*
Socken: *Åmneby* Berättat av: *Anders*
Uppteckningsår: *1932* Född år *1860* i *Åmneby*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

44

Uppteckningen rör All kringgärning förbjuden kyndelsmässo-
dagen och under dymmelen.

Under kyndelsmässodagen fick man inte spinna, inte köra, slipa eller skära hackelse med maskin, som gick runt. Däremot kunde man mycket väl använda skärkista, där halmen skars av med en kniv, som fälldes rakt ner. Men allt som gick runt var förbjudet den dagen och likaså under dymmelen, möjligtvis med undantag för måndag och tisdag. Det skulle va för att inte öka Kristi Pina på korset, menade man.

Min hustrus far råkade illa ut en gång, då han försökte bryta mot den seden. Det var en kyndelsmässodag och han spände för för att åka till kvarnen.

"Vart ska du hän, Anders?" sa far hans, Marie farfar.

"Jag ska till kvarn".

"Bär dej inte dumt åt. Du vet vad det är för en dag!"

"Ah," sa Anders och körde ändå, men på vägen bla dä
inte bättre än han valt och fick köra tomme hem. Sen den dagen hände
det aldrig att han tog ut och körde eller gjorde något annat förbju-
det arbete de dagarna.

Småland
Smålands
Överjö
upps. 1932

-207-

3856

upps. O. Lander
a. K. Lander

Doc. Alfred J. Lander
född 1880 i Överjö

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J. b 46

Förr höll man strängt på att man skulle gå och lägga sig vid dagsljus vårfrudasafton. Tranen bar ljus i säng, sa man. Men vad ^{det} egentligen skulle betyda, det kan jag inte reda. Men det var en gammal sed, och så ansåg man, att vårfrudan var den första sommardagen.

Vårfrudags-
sed.

208 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J: 647
Fron

Rulla sig i hörlandet för att få lång hör.

Farfar och farmor talte om, att man skulle ut och rulla sig naken i hörlandet skärtorsdag, eller om det var påska-afton, en av de dagarna var det, för att få lång och bra hör.

Ståhle påstår, att det var en käring, som bodde tätt vid hans stuga, som gjorde det. Maria hette hon och bodde på torpet Granhult. Hon var ute näken i hörlandet och trillade. Och ju längre man trillade, ju bättre var det naturligtvis, ju längre blev linet.

Smit.
Sunderby Ark
Hemjö 2:an
1932

Lussenatten.

Lussenatten är årets längsta natt. Då stod kvarnen
stilla, så den natten gick det inte att få malet. På senare tid
ha de börjat klä ut sej och springa omkring och skräla, men det
gjorde de inte i början av mitt minne.

-209- 3856

Offr. O. Persander
M. Larsson

Per. Rep. Johansson
f. 1860 i Hemjö

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7:a 48

-210-3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

9.e 49

Landskap: Småland Upptecknat av: O. Andersson
Härad: Bohuslän Adress:
Socken: Örnäs Berättat av: Carl Johansson
Uppteckningsår: 1932 Född år 1860 i Örnäs

Uppteckningen rör Jul och julfirande.

Till jul skulle all tröskning vara gjord, helst ett par tre veckor före jul. På julaftons förmiddag gjordes det fint i stugan. Det vill säja skurningen skulle vara undanstökad liksom slakt, bak, ljusstöpning och brygd. Renhållningen har blivit bättre på senare tider, det vill jag bara lova. Förr i världen, när man bara skurade till högtiderna, kunde det hända, att man tog in mokebåren från lagårn och satte mitt på golvet. Sen var det att slå ut ett par spannar vatten och blöta opp smutsen, och sen kunde man bära ut både en och två bärar smuts. Det har jag inte sett, men farmor har talat om det. Man skurade med björkekåstar och

sand och framme vid spisen fanns det en liten lucka i golvet, skuregluggen, där man sopade ner skurvattnet. Sköljde och torkade gjorde man med vitmossa. På sina håll la man in halm omedelbart efter skurningen, för att golvet skulle hålla sej rent till julen och den togs sedan ut på julafton, då golvet i stället beströddes med finhackat granris.

På julaftons förmiddag hängdes en stor, vit drällduk opp i taket, och i mitten av denna stora en mindre, kulört blommig sidenduk med fransar. I båda dukarna fästes äpplen och grannlåt, som man kunde ha. Vi brukade vira julakronor av ståltråd, klädd med vita domestikband, klippta i fransar, så det såg ut som rimfrost, och i julakronan sattes hemmastöpta ljus.

~~3856~~ 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

51

På julaftons förmiddag skulle också fåglarna ha sin julkärve. Ibland hängdes det ut ett par tre stycken. Ju renare fåglarna gjorde kärven, dess sämre blev skörden, sa man ibland.

En del högg julgranar och satte vid förstudörren. Ja, så hackade man stora högar med granris och strödde på dyngan, och likaså inne i huset, som jag redan sagt. Men sedan bla då också jul! Jag tror det var mycket mer högtid och stämning över julen än vad det nu är.

Vid ett- eller två-tiden doppades det i grytan och då skulle alla vara tvättade och helgdagsklädda. Badade gjorde man antingen i köket eller i brygghuset. Då rullade man in ett stort bykekar på golvet och fyllde det med varmt vatten. Först

badade far, för han var vanligen först i ordning, och sen badade de andra efter som de fick tid. Samma vatten användes, och det skulle inte slås ut förrän tredjedag jul.

Julaftonen fick också kreaturen bättre foder, vanligen av det bästa höet och bröd temä ibland. På julakvällen efter vattningen skulle de ha ärthalm, som hade sparats just för detta ändamål. Det skulle de ha för att under året hänga ihop som ärtahalm, det vill säga de skulle följas åt, så att ingen gick vilse under sommarbetet.

Julnatten kunde djuren tala så de. Kon sa:

"Ger du mej tistel /mjölktistel/, så ger jag dej mjölk, och ju snålare du är med tistel, ju snålare är jag med mjölk."

Aron, bror min, tjänade hos en bonde i Tjuvarp, och vid slåttern brydde han sej inte om tistlarna utan slängde undan dem.

"Är du förvillader, pajk!" sa bonden, "ska du slängabort tistlarna."

"Ja, de äta ju dom inte," sa Aron.

"Jo, å dä blir så möe mjölk å dom, förstår du," sa bonden.

Till jul ville alla ha någon ny klädespersedel, om det så inte var annat än ett par strumpor. Den som inte fick något, "fick hänga på julakroken," sa man.

Alla barnen skulle ha var sin julhög, som låg kvar under

hela julen. Gudmor brukade skicka kakor, stora allt efter som hon
var snål till, och överst på högen låg vanligen äggaringar.

54

Hela julnatten skulle julljuset skina på julmaten
för att den skulle bli drygare.

ACC. NR. ²⁴⁶ 3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland Upptecknat av: U. Larsson
Härad: Runnabö Adress: _____
Socken: Olusjö Berättat av: Ulf Johansson
Uppteckningsår: 1932 Född år 1860 i Olusjö

7c55

Uppteckningen rör Julhalm på golvet.

De enda ställen, där jag sett julhalm inlagd på golvet, är hos Kalles i Byholma och i Fiskarestugan. Det är ett torp, där farfars far bodde. Han hette Fiskare, och efter honom fick stugan namn. Farfar flyttade hit 1808. Första gången var jag med farfar till Fiskarestugan. Det var en liten, grå och laj stuga med en fyrkant till dörr och en hög tröskel. Jag var så liten, så jag blev hängande med skrevet på tröskeln, när jag skulle över. Där hade de som sagt julahalm på golvet. Det vete Herren i himlen hur det kunde gå att de inte satte eld på sej. De eldade i en öppen spis med graneknajgar, som sprakade och smitte i halmen.

Trettondagen skulle halmen ut och strös på åkrar-

Skriv endast på denna sida!

2/Jan

na, för att det skulle bli god gröda under det kommande året. Då
var den söndersmulad till boss, för kanveta där hade de hela julen
legat och kulltat och lekt sina lekar.

Landskap: Småland Upptecknat av:
Härad: Sauvabo Adress:
Socken: Odensjö Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Jullekar.

En kan bara inte komma ihåg alla jullekar som ungdomen roade sej med på julagillena. En kallades att "ta julapyttan". Då vred de ihop en halmsudd, så att den liknade en docka, och sen var det att lägga sej på golvet, sätta julapyttan strax bakom huvudet och försöka ta henne med fötterna. Det kunde se befängt tokigt ut, när de låg där på golvet och kravlade och klippte med benen.

En annan lek var "Gå under hammarskaftet". Då tog man en hammare och fattade med båda händerna om huvudet och sen tog man spjärn med skaftet mot en vägg ända nere vid golvet. Sen gällde det att utan att släppa taget gå med huvudet under hammarskaftet. Jag vill lova, att det var inte så lätt.

"Ta julapyttan"

"Gå under hammarskaftet"

Halmen var hal, så en slant undan, och det fordrades rätt goda krafter att stå lutad mot hammaren, medan man kröp under. Man fick bara röra vid golvet med tåspetsarna och hammarskaftet.

Ja, så var det "Krypa te månen." Då fäste man en töm i ryggåsen så att den hängde ner i två stjätkar ungefär en dm. över golvet. I vardera änden gjordes en ögla. Så la man sej på magen, stack in fötterna i öglorna och sen gällde det att gå baklänges på händerna. Då sköt benen rätt opp i vädret, och hade man då inte styrsel i kroppen, snurrade man runt och slog pladask i golvet till stor glädje för alla, som tittade på.

"Dra kattstrupe" gick till på det viset, att två personer satte sej på golvet med fötterna mot varandra. Så lades en töm om nackarna på dem och sen gällde det att dra och streta och se, vem som var nackastyvast. Man fick inte hjälpa

"Krypa te må-
nen."

"Dra katt-
strupe".

med händerna.

Att "dra kavle" gick till på ungefär samma sätt, "Dra kavle"
men i stället för tøm hade man en käpp, som båda höll i, och
sen gällde det att dra opp motståndaren.

-221 -

3856

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7160

Julaljuset.

Julaljuset ska brinna hela julnatten, det är en sed som vi håller på än. Det säjs, att vid midnatt delar ljuset sej i två lågor. Julaljuset fick inte brinna ut alldeles, utan man tog vara på bitarna. De användes som botemedel, t.ex. att smörja på kornas juver, om de blev såriga, och det medlet kan allt va bra än.

an

-222 3856
ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7: 61

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Anders på Läppen går årsgång, men får en örfil, så hatten ryker av honom.

En julakväll skulle Anders på Läppen och några gubbar till gå årsgång. De va lite supna allihop och kände sej vådligt djärva. När de kom till kyrkan och skulle se in, skrek Anders:

"Hopp så dä ryker

å sen så dä fnyker!"

Men i detsamma fick han en örfil, så hatten ramlade av honom. Men då blev gubbarna rädda och började springa.

"Vänta lite, så jag får rätt på min hatt!" skrek Anders. Nej tack ~~da~~, han fick inte fatt på den, men juldagen

låg den på kyrkogården.

Nej, det går inte att gäckas med högre makter, det vill jag påstå. Att det låg något bakom årsgången är jag alldeles säker på, för det har en hört så mycket om.

Ånaland
Sunnabro
Oskar
17.12.1922

~~3856~~

3856

Cyrt. a. C. Carandae
A. Lanson

Bar. a. M. Manton
Hödd i B66 i Oskar

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

63

Springa hem från julottan.

Så fort julottan var slut och en kommit ut på kyrkbacken, var det att lägga benen på ryggen och springa, för den som först kom hem, fick först inbärgat. Jag har varit med far och sprungit, så jag trodde jag skulle tappa andan. När en så kom hem, var det att ta fram bössan och lossa ett skott, för visa, att en va hemma. Det kunde en stå ute på gården och höra, hur det small än i den gården och än i den, och då visste man, att nu var de hemkomna.

"Skätta skater" juladagen.

Juladagen sa alltid farmor:

"Nu pojkar ska vi ut och skätta skater, så blir ni så kvicka till året," och så gav vi oss ut att springa. Hon var rätt så kravig gumman och lätt på foten, så hon fick oss att springa ordentligt. Juldagen börja skatorna bygga sitt bo, som jag berättade hindans.

Annars skulle man inte gå någonstans juldagen. Det var inte passande, utan när en kommit från kyrkan var det att äta lite och sen gick man och la sej.

-226-

3856

65

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J. c.

Majträd.

Det första majträdet som vi hade här oppe i Torarp var den vi hade 1877 och det var farfar som förestod arbetet. Den gjordes efter herrskapet Lemkens i Skeen modell.

"Vi ska göra den likadan," sa gubben, "och om den inte blir lika fin kan ingen det hjälpa."

Det året var den väl inte mer än en 15 alnar lång. Den bestod av en granstång, som skalades helt och hållet, och i toppen sattes en tupp. Jag har kvar en tupp, som vi gjorde i början på 1880-talet. Han har legat ute i bon i åtminstone 30 år, och jag hade glömt av att han fanns, men så häromdan höll han på ramla ner i skallen på mej, så då gjorde han sej påmint. Den är utsågad i trä,

Majträd.

*se foto i
bildarkivet!*

ja, herrarna kan få se den, om så önskas. En fyra alnar från
marken sattes de första kronorna. De skulle sitta så högt, att
en langer karl inte kunde plocka ner dom, hette det. Från fyra
håll , vinkelrätt mot varandra borrades hål i stängen, och i dem
sattes det in stakar, ungefär 15 tum långa. De pekade rakt ut
/vinkelrätt mot stängen/ och ute i ändarna på dem sattes det
andra stakar, ungefär en aln långa, och de pekade rakt opp. På
dessa fästades kronorna, två och två över varandra. Stommen gjor-
des av videslyor, som böjdes i båge, och kläddes med kulört pap-
per. Det var alltså åtta kronor nertill, två och två över varandra
åt fyra håll. Ett stycke längre opp på stängen placerades åtta
kronor till på samma sätt, men de stakarna var något kortare.
Stängen kläddes med ris, som bands fast med snöre så, att riset

vette neråt. Hela stången från toppen till de nedersta kronorna kläddes, men nedanför var stammen barskalad. Stakarna, på vilka kronorna satt, kläddes med småris och blommor, och kronorna gjordes, som sagt, av kulört papper.

Den stången stod några år, men så ett år kom vi ungdomar överens om, att vi skulle ha ett nytt majträd. Vi var en åtta, tie pojkar och vi sa:

"Nu gå vi ut och leta efter ett lämpligt majträ, och när vi finner ett, så tar vi det, rätt på vems mark det står."

Vi gick först ner i vår skog, men där fanns inget som var högt nog. Sen gick vi rakt in åt det värsta illhärje, så det var svårt bara för en snok att ta sej fram. Långt inne i obygdén

hittade vi en stor gran, som vi tyckte passa. Den fällde vi och - dumt nog - skalade, för vi trodde att hon skulle bli lättare, om barken kom bort. Men hon blev hal som en ål, så det var mest lögn att handskas med henne, och vi måste ju bära, för att köra kunde det inte bli frågan om. Men vi knekade i alla fall hem med vår gran, - hon var mellan 20 och 25 alnar lång - . Hon var så bekig och dan, men det var bara bra, för all klädseln fäste så bra, så det har aldrig setat så bra som det året. Så var det några gamla och vana timmerkärrar som hjälpte oss att resa upp henne, annars hade det nog inte lyckats för oss.

På midsommaraftonen dansades det och söps och slogs. Här var så mycket folk, så hela gårdet var fullt. En hel del var

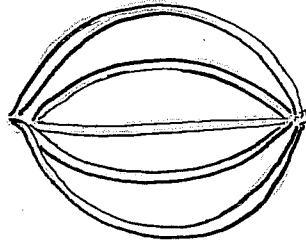
-230- 3856

69
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

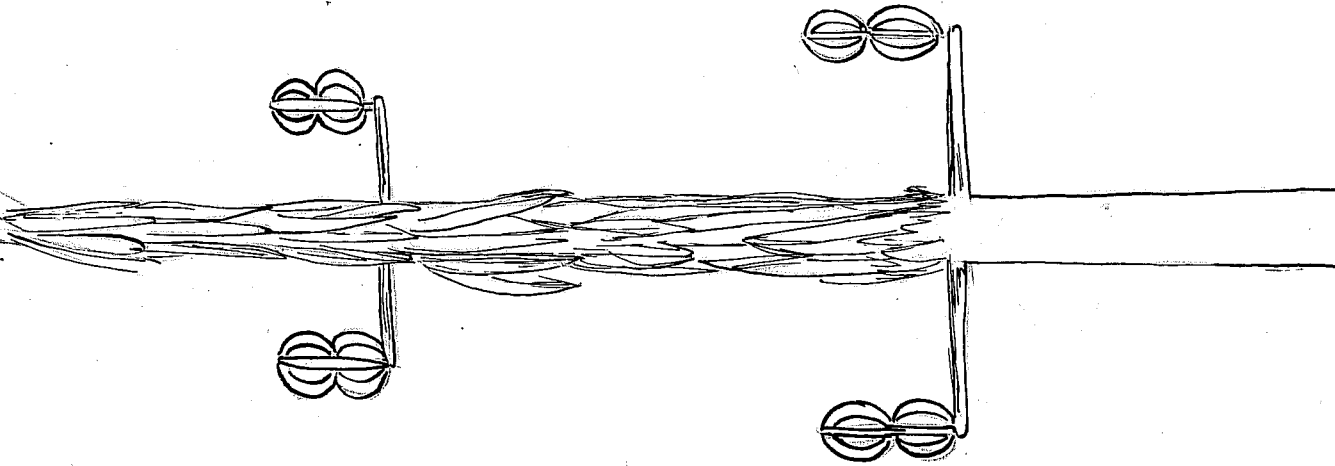
ju ena rediga snölar och ville bara slåss. Två råkade ihop nere i vandrigen i vår lagård. Där hade far lagt opp ljustrelyktan i taket, och som den ene lyfte näven för att slå till, rev han ner lyktan så den föll i skallen på dom. Då blev de rädda och sprang ut.

Sen fick majstången stå till nästa år. Prydnaderna satt ju på en tid, men när snörena brast, blåste grannlåten ner. Nästa midsommarafton togs stången ner och smyckades på nytt.

-23/- 3856

70
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!

-232-

3856

71
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jic

Plocka midsommarkvast till botemedel mot kreaturens sjukdomar.

Midsommarnatten före kl. 12 ska en plocka en kvast

av alla sorters blommor och växter, men bara en av varje sort.

Den ska en sedan gömma, och om kreaturen blir sjuka under året,

ska en ge dom lite av den kvasten. Det gjorde alltid mor.

71a

När Vår Herre skapade Skåne och fan skapade Småland.

Här fanns en liten rolig gubbe, som hette Petter Kornelius. När de byggde järnvägen här, var det ett arbetslag med skåningar och de skällde på Småland, så ofta de kom åt. En gång kom Petter Kornelius förbi, och då sa de:

"Dä va tusan jäklar vad Småland är för ett skitland!"

"Jaha, dä ä dä," sa Petter.

"Dä ä dä annat nere i Skåne!"

"Jaha, dä ä dä," sa Petter på sin roliga dialekt. "Men vet I varför Småland ä sådant dä ä?"

"Nä-e."

"Jo, när Vår Herre skapte jorden kom faen å velle skapa mä. Ja, dä skulle han då få. Så skapte de var sin bit och sen

träffades de för att språkas vid. Då hade vår Herre skapat bördiga slätter och feta åkrar, och det blev Skåne. Men faen hade skapat steniga enebäckar och mossar och moras, och det blev Småland. Men så sa vår Herre: "Det var farligt dåligt skapt av dej. Nu vet jag ingen annan råd, än att jag får skapa folket i Småland och du i Skåne, för att jämna ut det. Därför ä smålänningarna skapta av vår Herre, men skåningarna ä sanna de ä, för de ä skapta uttå faen. Adjö!"

"Hör du vänta!" skrek skåningarna efter honom.

"Nej, jag hör inte på det örat," sa Petter Kornelius. Han stod själv här på gården och berättade det för mej.

- 235 -
ACC. NR. 3856

74
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Upptecknat av:
Härad: Adress:
Socken: Berättat av
Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Visor och visfragment.

Jag minns en gammal visa, som jag aldrig hört
någon annan än far min sjunga.

En ser på den,
en ann' på den,
på mig ser icke en.

En annan haver tio män,
men jag har icke en.

Jag tycker att jag är så god
och flitig vid mitt hjul
och när jag nyss vid spegeln stod
jag syntes ej så ful.

Skriv endast på denna sida!

Andra haver mera vett
och skönhet och behag.
Är då mitt ansikte så lett,
eller vad ont gör jag?

Ja, så var det en vers till, men den minns jag inte, så
att jag kan ra'sätta den. När far stod här i stugan och snickade
brukade grannens dotter komma in och ställa sej och titta på.
Men det tyckte han inte om, utan då började han alltid sjunga;

"En ser på den, en ann' på den
på mig ser inte en."

Då la hon alltid höften mot dörren och sköt opp den
och snörpte i väg, för hon var inte så rysligt grann hon heller.

"Kan du inte låta bli att sjunga den där visan när hon är
här," sa mor.

"Å, jag har väl rätt att sjunga vad jag vill," sa far.